

A-L vedea pe Domnul

Este o încurajare gândul că ochiul Domnului este îndreptat mereu asupra noastră. El ne vede în toate împrejurările în care ne aflăm. El vrea să-Și îndrepte ochiul Său asupra noastră, pentru a ne sfătui pe ce drum să mergem.

Dar cum este în cazul nostru? Așa cum ochiul Domnului nostru este îndreptat spre noi, așa ar trebui să ne ridicăm și noi ochii pentru a-L vedea. Scriitorul epistolei către Evrei ne cere: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre...” (Evrei 12.2). Aceasta ar trebui să fie totdeauna direcția privirii noastre. Dumnezeu pune în legătură cu aceasta bucurie, iar de bucurie avem cu toții nevoie: „Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie, și nu ți se umple fața de rușine” (Psalm 34.5).

O verificare a practicii vieții noastre de toate zilele ne arată repede că Îl pierdem adesea pe Domnul nostru din vedere, că nu Îl recunoaștem. Ce motive pot fi? Pe baza a patru întâmplări din Evanghелиi, vrem să ne ocupăm de patru motive diferite.

1. Împrejurări dificile (Matei 14.22-33)

Întâmplarea ne este binecunoscută. Ucenicii au primit de la Domnul însărcinarea să treacă cu barca pe celălalt mal. În timp ce Învățătorul urca muntele pentru a Se ruga, s-a iscat pe mare o furtună, care a provocat teamă chiar și pescarilor experimentați. Când necazul a atins punctul culminant, Domnul a venit la ei. Dar ucenicii nu L-au recunoscut. Dimpotrivă, când L-au văzut, au crezut că este o nălucă. Deabia când El

le-a vorbit și S-a făcut cunoscut, ei s-au liniștit.

Nu trecem și noi prin această experiență? Ne aflăm în împrejurări dificile, în necaz și pericol. Ne rugăm chiar pentru ajutorul și sprijinul Domnului. Dar când vine la noi, nu Îl recunoaștem. De ce? Poate suntem mult prea mult preocupați cu noi înșine și încercăm să ne rezolvăm problemele cu propria putere. Poate suntem așa de apăsați de probleme, încât ne resemnăm și nu mai sperăm în niciun ajutor. Dar ce minunat, că sprijinul Domnului nu este dependent de noi. El vine și vrea să ne ajute. Ucenicii au putut auzi atunci cuvinte pline de mângâiere: „Nu vă temeți!” Nu cunoaștem și noi acest îndemn? El vrea să ne dea din nou curaj, iar acest curaj îl primim când privim la El. Necazul poate fi mare, dar mai mare decât orice necaz este Ajutorul nostru. Pe El nu-L poate nimic și nimeni să-L aducă în încurcătură. De aceea putem chiar și în probleme mari să ne îndreptăm ochii spre El.

2. Dezamăgire (Luca 24.13-35)

Doi ucenici se aflau pe drum de la Ierusalim la Emaus. Inima lor era plină de întristare, iar Domnul înviat, care S-a apropiat de ei, a trebuit să-i întrebe: „Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?” Putem să înțelegem motivul dezamăgirii și apăsării lor? Tot ce speraseră s-a spart ca un balon de săpun în vânt. Ei au crezut că Domnul Isus Își va instaura domnia în putere și slavă. Dar în loc de aceasta, El a murit la cruce. Astfel, pentru ei totul a luat sfârșit. Ei erau pe deplin dezamăgiți. Dacă ar fi crezut cuvintele Domnului Isus

că El va învia, atunci nu ar fi plecat desigur din Ierusalim.

Îi lasă Domnul singuri în dezamăgirea lor? Nu, El vine la ei. Dar din cauza tristeții, ei nu L-au recunoscut. Așa se întâmplă și cu noi. Câtă dezamăgire există în viață! La locul de muncă, în adunarea locală, chiar și în familie întâmpinăm tot mereu dezamăgiri. Acestea ne pot face așa de triști, încât nu-L mai vedem pe Acela care nu dezamăgește niciodată. Dar ce face apoi Domnul? El vine la noi și ne preocupă cu El. Celor doi pe drumul spre Emaus le-a deschis Scripturile, astfel încât inimile lor au început să ardă în ei. Așa ni se întâmplă și nouă. Când suntem dezamăgiți de oameni, să ne preocupăm mai mult cu El, așa cum ni S-a descoperit în Cuvântul Său. Atunci bucuria se va întoarce în inimile noastre și dorința „Rămâi cu noi!“ va deveni vie.

3. Necaz (Ioan 20.1-18)

Maria Magdalena s-a aflat într-o situație asemănătoare cu a ucenicilor din Emaus. Și ea a așteptat altceva și, desigur, și ea a fost dezamăgită. Dar în timp ce speranța ucenicilor din Emaus era în legătură cu Împăratul și împărăția Sa, la Maria singura tristețe adâncă era pentru Domnul ei. El era singurul conținut al dragostei și afecțiunii ei. O viață fără El nu-și putea imagina nicidecum. De aceea stătea la mormânt și plângea în necazul și durerea ei adâncă.

Domnul a văzut pe aceea care Îl iubea așa de mult. Un cuvânt din gura Lui, și toată tristețea a fost ca spulberată. Și ce cuvinte puternice a putut auzi această femeie din gura Domnului înviat: „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru.“ Așa lucrează Domnul nostru. S-a schimbat El? Nu, El este și astăzi Acela care a fost în urmă cu 2.000 de ani. Se poate întâmpla să fim apăsați așa de tare de necaz și tristețe, încât să pierdem bucuria în părtășia cu El și să nu-L mai vedem. Dar Domnul știe în ce stare sunt inimile noastre față de El și dacă Îl iubim cu adevărat. El vine la noi. Un cuvânt din gura Lui poate fi de ajuns, și orice necaz dispare. Atunci vedem iarăși clar și Îl recunoaștem. Aceasta este totdeauna ținta strădaniilor Sale cu noi.

4. Preocuparea cu alte lucruri (Ioan 21.1-14)

Aici avem înaintea noastră șapte ucenici. Petru i-a determinat pe prietenii săi să meargă cu el la pescuit. Toată noaptea s-au ostenit, dar degeaba. Când s-a făcut ziuă, Învățătorul stătea la mal și îi aștepta. Dar ucenicii nu L-au recunoscut. Timp de trei ani au fost pe cale cu El, dar în această situație nu au știut că El era. Motivul se observă ușor. Ucenicii au fost așa de preocupați cu activitatea lor, încât au pierdut din vedere orice altceva.

Acest lucru ne vorbește și nouă. Nu trebuie să recunoaștem că suntem adesea preocupați cu așa multe, încât Îl pierdem din vedere pe Domnul nostru? Preocuparea noastră nu este probabil rea. Chiar și în slujba pentru Domnul putem să ne consumăm așa de mult, încât vedem numai slujba și nu-L mai vedem pe Acela care ne-a dat slujba. Dar și problemele acestui pământ sunt pentru noi un pericol. Să ne gândim la profesia noastră (așa a fost în cazul ucenicilor) sau la pasiunile noastre. Ne pot lua așa de mult în stăpânirea lor, încât privirea la Domnul să se întunece tot mai mult.

Întrebarea Domnului: „Aveți ceva de mâncare?“ le-a arătat ucenicilor atunci inutilitatea străduințelor lor. Acesta a fost primul pas spre îmbunătățire. Așa este și cu noi. Uneori Domnul trebuie să ne arate cât de inutile sunt preocupările și ostenele noastre. Când am învățat aceasta și am recunoscut că binecuvântarea se obține numai în legătură cu El, ochii noștri se deschid pentru a-L vedea pe El. Dacă în viața zilnică nu privim la Domnul Isus, pierdem nespuse de mult. Apostolul Pavel a învățat să privească la El, și el ne-a spus din experiențele lui în cuvintele: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului“ (2 Corinteni 3.18). Vrem să pierdem acest lucru?

Mesagerul păcii este întocmit din diverse scrieri. Dorința noastră este să ofere cititorilor îmbărbătare în viața de fiecare zi.

Redactare: Stăncioiu Petru

str. George Enescu, nr. 35

RO - 515600 - Cugir, jud. Alba